

İnci Küpeli Kadınlar

Bir Berkun İstanbullu Polisiyesi

Armağan Tunaboyle

Altay Köken gördüğü karabasanın gerçek olduğunu dehşetle kavradı. Bacaklarının arasından gelen korkunç acıyla çığlık atmak istedi ama ağzını sıkıca kapayan bant buna izin vermedi. Acı delirtecek kadar yoğundu ve gitgide artıyordu. Elleri, bacakları antika pirinç karyolasına bağlıydı.

Bacaklarının arasından canının ve tüm kanının boşaldığını sezdi ama başına neyin geldiğini anlayamıyor, hâlâ aynı karabasanı görmekte olduğunu sanıyordu. Testislerinin altına saplanan bıçak etlerini parçalayarak hunharca yukarıya doğru yol alırken, panikle uyanık olduğunu anladı. Korku duygusu parçalanan, kesilen etlerinin acısını bastırmıyordu, aksine onunla birleşip güçleniyordu. Birden gözündeki bant açıldı. Katili donuk bir gülümsemeyle elindeki kanlı bıçağı ağzını kapayan banda sürdürdü, sanki parmağını dudaklarına koyup “Sus” der gibi. Altay Köken ağzının içinde dolaşan bir sesle, “Sen...” diyebildi.

Katil yeniden bıçağı kurbanın bacaklarının arasına soktu, Altay Köken’in gözleri kararmadan önce duyduğu sidik ve bok kokusunun kendi içinden geldiğini anladı. Çaresizlikle ölümü kabullendi. “Bir an evvel Allahım...” dedi, “bir an evvel.”

Berkun usulca yanında oturan halası Şaheser’e baktı. Yanağındaki bir kırışıktan akan gözyaşının mutluluktan olduğunu biliyordu. Atatürk Kültür Merkezi’nde Hüseyin Sermet’ten Franz Liszt’in piyano sonatlarını dinliyorlardı. Kadın çenesini hafifçe kaldırmış, şarkı söyler gibi dudaklarını kıpırdatıyordu. Berkun mendilini verip halasının konsantrasyonunu bozmak istemedi. Ama Şaheser tamamen dünyadan kopmamıştı. Başını milim oynatmadan sevgili yeğeninin elini arayıp buldu, avucunda sıktı.

Devrim, başına birçok kez iş açtığı kankası ve ev arkadaşı Özgür'ün kırmızı Vespa'sının üzerinde tek ayağı yerde, elinde telefonla konuşuyordu. Vespa'nın farını kapatmış ama stop etmemişti. Müşterisi Canan Hanım'a raporunu sözlü olarak sunuyordu.

“Şu an Karaköy'deki İnşaat Mühendisleri Odası'nda. İçeri girip bir göz atacağım” dedi.

Kadın ezberlediği bir şeyi düşünüyormuş gibi geçen kısa bir sürenin ardından, “Hayır!” dedi. “Hayır, yanına yaklaşmanızı istemiyorum.”

Devrim sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

“Sadece nereye gideceğini merak ediyorum. Uzaktan takip etmeniz benim için yeterli” diye devam etti Canan.

“Peki!” diyerek telefonunu kapattı Devrim. Motorun benzin göstergesine baktı, hâlâ ful görünüyordu. Kaskının siperliğini indirdi.

BİR

Berkun, Teşvikiye Camisi'nin avlusundaki kalabalıktan, itilip kakılmaktan, hüznünlü bir sesle, "Pardon" diyerek geçenlerden bezmişti. İşi olan olmayan herkes burada toplanmıştı. Mümkün olduğunca tabuta yaklaşmış, gelen giden herkesi fotografik belleğine kaydediyordu. Ama caminin avlusundan Rumeli Caddesi'ne taşan insan güruhundan birçok renksiz suratı unutacağını da biliyordu. Neyse ki Büro'dan meslektaşlarının tüm kalabalığı dikkatle kayda aldıklarından emindi. Sorun, montajlanıp temizlenmiş filmlerin kendisine ne zaman geleceğiydi. Son iki-üç yıldır bitip tükenmeyen bir bürokrasi Emniyet'in başına çöreklenmiş, işlerini ağırlaştırmıştı. Yan odadan bir dosyanın gelmesi günleri buluyordu.

Tam yüzünü sıkıntıyla buruşturduğu sırada otuzlu yaşlarına yeni girmiş, çok güzel bir kadın tabutun başına gelip durdu, elini okşar gibi sevgiyle tabuta sürdü. O anda gazetecilerin fotoğraf makineleri art arda çalıştı. Kadının gazeteci Altay Köken'in son eşi Eyşan olduğunu biliyordu. Berkun, Altay Köken dosyasını detaylı olarak incelediğinden Eyşan ve gazeteci Altay Köken'in üç yıl önce boşandıklarını, kadının babadan kalma ilaç şirketinin CEO'su olduğunu öğrenmişti.

Eyşan başını tabuttan kalabalığa çevirdi ve yüzlerce insanın arasından Berkun'u seçip gözlerini ona dikti. Simsiyah Dior'larının arkasından göz göze geldiler. Berkun nefesini tutup heyecanla bekledi. Eyşan başını yumuşakça çevirip olduğu yerde dönerek, gazetecilerden uzağa, avlunun uzak bir köşesine yöneldi. Semra, Berkun'un çaktırmamaya çalışmasına rağmen kadından etkilendiğini

anlamıştı. Berkun'un damarına basmak için kadının bedenini saran elbiseyle laf etti.

"Cenazeye gri elbiseyle gelmiş." Berkun dişlerinin arasından, "Antrasit" dedi. Semra bir şeyler söylemek istediye de birden ortalık karıştı, "Bakan geldi... Yol açın lütfen..." nidalarıyla korumalar kibarca ama kararlı bir şekilde yol açıyorlardı. Berkun, telefonuyla fotoğraf çekmekte olan Semra'ya, "Yürü" dedi. Ercan ise cenaze namazına katılacağı için yerinden kıpırdamadı.

İkili, cenaze programının nasıl gerçekleşeceğini bildikleri için sabahtan gelip plan yapmışlardı. Berkun cenaze törenlerinden pek anlamaz, elinden geldiğince de cenazelere gitmemeye çalışırdı.

Semra ile programı hazırlarken yardımcısı Ercan'dan prosedür hakkında bilgi almak istemiş, Komiserin tam tersine bu konularda deneyimli olan Ercan gülerek, "Ona prosedür denmez, kaideler vardır" demişti.

Bakan'ın geleceğini biliyorlardı, Altay Köken'in eski karılarının duracağı yeri bile tahmin etmişlerdi. Şimdi Berkun'un göz ucuyla takip ettiği Eyşan'ın gözlükleriyle aynı marka stiletolarının peşinden kalabalığı yararak yürürlerken, kadının başka bir yere yöneldiğini fark etti.

Ilık bir ekim akşamüzeriydi ama güneş oldukça parlaktı. Altay Köken'in diğer dört eski eşi cenaze namazı kılınacak alanın hemen sonunda bir şemsiyenin altına sığınmışlardı. Aralarındaki en yaşlı Adile'ye bir sandalye bulunmuştu, diğerleriyse ayakta dikiliyordu. Adile'nin kızı Nalan da annesinin sandalyesine yaslanmış, elindeki telefona sürekli bir şeyler yazıyordu. Derya gruptan ayrılıp Eyşan'ın yanına gitti. Eyşan, Altay Köken'in kendisinden önceki eşi Derya'yı görünce sevgiyle gülümsedi.

Kısa bir selamlaşmanın ardından, Derya, "Gelsene, seni hem merak ediyorlar hem de tanışmak istiyorlar" dedi.

Eyşan isteksizce gruba göz atınca Adile'nin ve kızı Nalan'ın kendisine düşmanca gözlerle baktığını fark etti. İçinden, "Kokonayla küçük orospu da beni merak etmiş, tanışalım bakalım" diyerek omuzlarını dikleştirdi, küçük gruba doğru yürüdü.

Berkun, Eyşan ile göz göze geldiğini, kendisini fark ettiğini biliyordu. Yavaşça Semra'nın arkasında kendisine bir siper buldu. Eyşan önce Adile, sonra da Nalan ile parmak uçlarıyla sessizce tokalaştı.

Adile etrafı donduran buz gibi bir sesle, "Cenazeye de ful makyaj gelmişsiniz..." diyerek cümlesini bilerek yarım bıraktı.

Eyşan da toksik bir ifadeyle, "Rahmetlinin vasiyeti vardı, inci küpenizi takmamışsınız. Yoksa size hediye etmemiş miydi?" dedi.

Adile kıpkırmızı oldu. Eyşan yüzü tamamen ifadesiz Cahide'ye sarılırken, Berkun, Adile hariç tüm kadınların kulağında iri beyaz inci küpeleri fark etti.

"Pis herif..." diye dişlerinin arasından tısladı Derya. "Geberdi gitti ama hâlâ hepimizle alay ediyor."

Eyşan da alayla, "Hepimizi İnci Küpeli Kız yapmak istemişti. Neyse vasiyetini yerine getirdik" dedi.

Eyşan, kalabalığa benzeri bir şey söylemek istedi ama Nalan'ın kulağındaki inci küpeleri fark etti. Gözlerini kısarak ona baktı, "Nalan, canım sen de mi vasiyeti yerine getiriyorsun?"

Nalan hiç umulmadık bir şekilde kıpkırmızı oldu, küpelerini kulaklarını koparırcasına çıkardı ve önündeki kalabalığı iterek uzaklaştı.

Annesi Adile sessizce "Nalan... Nalan..." diye çığlıklar attı, sonra Eyşan'a dönüp öldürecekmiş gibi baktı. Tam bir şey söyleyecekti ama hocanın cenazenin başına gelmesiyle kalabalıkta dalgalanmalar olunca vazgeçti.

Berkun bu hareketlenmeden yararlanarak gruba iyice yaklaştı. Adile kocaman çantasını açmış, kafasını neredeyse

içine sokmuş, bir şeyler arıyordu. Sonunda yıpranmış kırmızı kadife kaplı bir kutuyu bulup içinden küpeleri çıkardı. Berkun o kadar yakınına girmişti ki, kutunun içindeki diğerlerinden oldukça küçük tek bir inci küpeyi de gördü.

Cenaze namazı başlamıştı. Semra ve diğer kadınlar eşarplarını düzelttiler. Semra, Berkun'un kulağına yavaşça, "Mezarlığa gitmemize gerek var mı?" diye sordu.

Berkun kısa bir süre düşündükten sonra, "Bence yok. Zaten kalabalık burada kendilerini gösterdi. Kimse gitmez" dedi.

"Güzel, açlıktan ölüyorum, çıkışta Saray'da döner yiyecek mi?" Berkun hayretle Semra'ya baktı. Sabah kahvaltısını da Saray'da yapmışlardı. Berkun'la birlikte aynı kahvaltıyı, bir de üzerine koca bir tabak yağlı böreği yemişti. Böreği düşününce Berkun'un suratı asıldı.

BİR BERKUN İSTANBULLU
POLİSİYESİ

POLİSİYE YAZARININ ÖLÜMÜ

ARMAĞAN
TUNABOYLU

Macerârest
kitaplar

